

Armslængdeprincippet er heller ikke ensbetydende med, at beslutninger henlægges uden mulighed for indblik for offentligheden. Oplysninger om prioriteringer og forbrug er tilgængelige for enhver, der måtte ønske det.

Det Radikale Venstre ønsker at fastholde alsidigheden. God kunst kan indkredses, men ikke defineres præcist. Desuden forandres ting, og det gælder også kriterierne for, hvad kunst er. Blandt andet derfor er det fornuftigt at have periodiske rotationer i de fungerende ekspertudvalg, der er ansvarlige for indkøb og salg af kunst.

Samtidig indkøbes kunst selvfølgelig til glæde for samtiden, men lige så vigtigt er det at sikre, at eftertiden også får adgang til samtidens kunst. Tænk, hvis ingen havde bevaret Rembrandt, van Gogh og andre. I den forbindelse er det vigtigt for mig at understrege, at radikal kulturpolitik ikke er et spørgsmål om at understøtte og fastholde danske arbejdspladser; det vil sige, at kunst ikke skal opkøbes med det formål for øje. Målet er derimod at understøtte og bevare et bredt udsnit af den danske kulturarv.

Overordnet er det derfor Det Radikale Venstres opfattelse, at reglerne på kunstområdet er gode og fungerer efter hensigten i det store og hele. Det betyder ikke, at der ikke kan foregå tvivlsomme og u hensigtsmæssige ting indimellem, men intet system eller lovkompleks kan sikre ufejlbarlighed og perfektionisme. Det kan kun en vedvarende og konstruktiv dialog om de pågældende emner. En sådan dialog vil Det Radikale Venstre være med til at føre også fremover.

Vi er medforslagsstillere af forslag til vedtagelse, og jeg skal på vegne af Kristeligt Folkepartis ordfører, som ikke kan være i salen for øjeblikket, naturligvis medgive, at Kristeligt Folkeparti også er medforslagsstiller til dette forslag.

Kim Behnke (FP):

Det kommer næppe som nogen overraskelse, når jeg nu afslører, at vi ikke kan stemme for det forslag til vedtagelse, der er fremsat. Og for ikke at gå ind i en gentagelse af de synspunkter, jeg og Fremskridtspartiet har og havde til det foregående punkt på dagsordenen, vil jeg godt tage fat i noget af det, der har kendetegnet denne her debat, nemlig påstanden om, at de offentlige penge er med til at sikre mangfoldigheden.

Min påstand er det modsatte. For sagen er jo den, at langt de fleste kunstnere og kunstværker og forslag til kunstværker, forslag til udstillinger, forslag til indretninger, jo får nej. Langt hovedparten af det, der bliver præsenteret, får et nej, fordi de offentlige midler ikke rækker til det.

Der kan man så have den indstilling, at det er, fordi der skal afsættes nogle flere offentlige midler. Men sagen er, at uanset hvor mange midler der bliver afsat, vil det stadig væk være sådan, at hovedparten af de forslag, der bliver præsenteret, vil få afslag.

Derfor vil man aldrig nogen sinde kunne leve op til påstanden om, at de offentlige midler bliver brugt til at sikre mangfoldigheden. Nej, de offentlige midler bliver brugt til at sikre den definition på mangfoldighed, som de bevilgende og de besluttende myndigheder lægger for dagen. Men at påstå, at offentlige tilskud er med til, at alt, hvad der frembringes af flotte og smukke og fantastiske værker, nu også sikres deres plads på hylden, ja, det ved vi jo godt ikke er tilfældet.

Og derfor er det sådan, at uden at tage stilling til de enkelte projekter har vi den opfattelse i Fremskridtspartiet, at skatteydernes penge ikke skal gå til disse mange projekter, specielt ikke med den tendens, der er i tiden.

I 1970'erne og 1980'erne kaldte man det happenings, i 1990'erne kaldes det installationskunst. Det er, når man, som jeg har nævnt tidligere i dag, afbrænder en pølsevogn på et offentligt torv som åbning af Århus Festuge. Der er ikke alene tale om en hærværkshandling, men der tale om en aktivitet, som intet kunstnerisk indhold har, og hvor denne såkaldte installation udelukkende har til formål at promovere kunstneren, som så kan stå lidt halvberuset eller lidt halvskæv for tv-mikrofonerne og fortælle, hvilken fantastisk oplevelse det var at stikke ild til den pågældende pølsevogn.

Det er at holde borgerne for nar, når man får udstillet, at deres skattepenge bliver brugt til det. Havde man så bare stablet pengene og tændt ild i dem, kunne man da have indlagt et eller andet element af protest mod statens monopol på penge eller sådan noget. Men at gå ind og afbrænde og gennemføre en handling, som i alle andre sammenhæng betyder overtrædelse af politivedtægten, betyder anholdelse og domfældelse for hærværk, at det skal være moderne installationskunst, mener vi, uden i øvrigt at være smagsdommere, er helt ved siden af.